

213. Vallentuna kyrka.

Pl. 138.

Litteratur: E. Brate, Berättelse öfver resa för undersökning och afbildning af runristningar sommaren 1904 (ATA); Handling (i ATA).

Äldre avbildning: Brate foto 1908 (ATA).

På ett av Brates fotos (1908) av U 212 ser man tre små runstensstycken. Brate hade, då han tog bilden, placerat dem tillsammans på stenens toppyta. Bitarna ha uppenbarligen ej hört till U 212. I sin reseberättelse 1904 meddelar Brate: »I sakristian förvaras tre stycken af en tunn runsten, funna i en graf.»

Vid inventeringen av runinskrifterna i Stockholms län 1935 kunde endast ett av de små fragmenten återfinnas. Det infördes 1942 till Statens Historiska Museum. *Inv 22867.*

Grå granit. Mått 0,17 × 0,18 m.

Läsning:

k × s

Till läsningen: nedre delen av hst i 1 **k** är borta.

Brate: »Stycket ... är triangelformigt, största sidan är 23, längs nedre slinglinien 16 cm., längs öfre slinglinien 16 cm. Tjockleken 3 cm. Stycket innehåller blott en slinga med runorna $\text{h} \times \text{j} -$.»

På det ena av de övriga två, numera försvunna, styckena kan man på fotot läsa ett **n** (eller **l**). Brate lämnar följande beskrivning av detta fragment: »Stycket är 3 cm. tjockt och innehåller en nedre slinglinie 7 1/2 cm. och en däremot vinkelrät linie; på slinglinien står en runa, som torde ha varit **n** $\dot{\text{i}}$.»

Om det återstående fragmentet, på vilket av fotot att döma stått ett **u**, skriver Brate: »Stycket ... är 4—7 cm. tjockt och innehåller en nedre slinglinie 7 cm. och ofvanpå denna runan **u**.»

De tre fragmenten ha med all sannolikhet tillhört samma runsten. Brate förmodar att »återstoden af runstenen» befinner sig »i kyrkogården, där dessa stycken hittats».

214. Vallentuna kyrka.

Pl. 135.

Litteratur: Svenska Dagbladet 21/5 1937, 26/6 1937, 11/2 1943; Djursholms Tidning 28/5 1937; Aftonbladet 30/6 1937; Handlingar i ATA (fyndrapport av E. Floderus); S. B. F. Jansson, Något om skepp och båtar i nordisk litteratur (i: Nordens båtar 3, 1941, s. 263), Några nyfunna runinskrifter (i: Fornvännen 1942, s. 228 f.).

Äldre avbildningar: Svenska Dagbladet; Aftonbladet. Fotos av fyndplatsen (i ATA).

Runstenen påträffades i maj 1937 vid grävningsarbeten i kyrkan i samband med dennas restaurering. Den låg inmurad i norra korsarmens västra inre liv och vilade direkt på berggrunden. Stenen har med all sannolikhet legat i grunden till ett medeltida murparti. Den märkliga runstenen infördes i maj 1937 till Statens Historiska Museum, där den numera förvaras.

Inskriften bildar direkt fortsättning på en annan inskrift, och stenen har sålunda tillhört ett monument, som med all sannolikhet har bestått av två runstenar.

Röd sandsten med grått inslag i övre kanten. Höjd 1,34 m., bredd 0,69 m. Den ristade ytan är jämn och vacker. Slingan och korsets fot äro ej så djupt huggna som runorna. Ristningslinjerna äro smala, med skarpa kanter.